

ANDET KAPITEL

I skole igen

Loftet var en sand efterligning af en stjernehimmel. Knasterne i brædderne der udgjorde loftet, dannede sammen skøre stjernetegn, som hun i løbet af de sidste mange år, havde fundet på navne til. *Babyen med skeen*, *Øksen* og hendes yndlings, *Vampyrjægeren*, var nogle af dem hun havde navngivet og vidste hvor de alle lå.

Det hele var kommet fra en aften, umindelige tider tilbage, hvor hun havde lagt i sin seng, med Selene ved sin side. Hendes mors lange, blonde hår havde lagt udslået over sengen og blandet sig med Aleeras nattesorte hår. De havde lagt og snakket om Aleeras skole, da hendes mor pludselig havde sagt noget, på det tidspunkt vildt uforståeligt til Aleera.

”Se! Der er Englen!”

Aleera havde kigget om i værelset, mens Selene havde grinet af sin datters mærkelige udtryk i ansigtet, da hun havde sat sig op og skannet værelset for engle.

”Jeg kan ikke se nogle engle, mor!” Aleera havde lydt skuffet og lagt armene over kors, med en sur mine. ”Du skal ikke grine af mig mor!”

”Kom her, Aleera.”

Hendes mors favn havde været indbydende og hun havde lagt sig ned i sengen igen, med sin mors arm om skulderen.

”Jeg snakker ikke om sådan en engel i kød og blod,” havde Selene hvisket Aleera i øret, så det kildede fælt. ”Jeg snakker ikke om sådan en engel som min halskæde. Nej, jeg snakker om at bruge sin fantasi. Den ved jeg du er så god til at bruge.

Men se lige derover. Kan du se den knast i loftet jeg peger på? Sæt den sammen med de andre og du vil få en engel.”

Aleera havde prøvet, men havde ikke kunnet se andet end brædder og knaster.

”Kom så Aleera, det er ikke så svært,” opmuntrede Selene. ”Kan du se den knast, forbind den med den og den. Så får du en vinge. Her er kroppen, den anden vinge og hovedet. De to knaster der udgør en glorie til englen. Kan du se den nu?”

”Ja!” Aleera havde næsten råbt det, mens hendes øjne hæftede sig ved englen over hendes seng. En engel som ville beskytte hende. Mange aftener havde hun sat med sin mor og digtet ’stjernetegn’ til sin ’stjernehimmel’.

Aleera grinede af hendes gamle minde. Det var omkring et år før hendes mor døde og hun havde mødt Vlad Dracula for første gang. Vlad Dracula. Hendes mor og Joshuas morder. Ham der næsten havde dræbt hende for en måned siden.

Aleera rullede om på sin venstre side og lagde sin højre arm blidt på dynen, så det ikke gjorde ondt. Det var fire uger siden hun havde kæmpet mod Vlad. I fire uger havde hun ikke været i skole eller set sine tre brødre Elijah, Joel og Nathaniel. Og det var endnu længere siden, Nigel havde vist sit sande jeg, foran hende og forsvundet med den mystiske bog. Hun gad stadig vide hvad den handlede om, men nu var det vigtigere at blive stærkere også selvom den ene arm var i gips. Hun måtte være parat til næste angreb fra Vlad Draculas side. Selvom alt tydede på han var forsvundet. Han havde ikke vist noget tegn på liv siden den lørdag nat. Faktisk havde ingen vampyrer gjort det, siden den dag, så hendes to fætre Carlisle og Wyatt, havde ikke haft meget at gøre på deres vampyrjagter. Enten havde Vlad beordret alle til at forholde sig i ro, for fire mord på en

nat, vakte meget opmærksomhed eller også var han ved at støbe en plan sammen. Uanset hvad det var, vidste ingen hvorfor.

En irriterende, bippende lyd gennemskar Aleeras tanker, ved at gå lige igennem hendes øregange. Hun rakte hånden ud og slukkede vækkeuret. Det var tid til at stå op, men hun havde været vågen den sidste time, hvor hun bare havde lagt og tænkt.

Aleera famlede i mørket og fik tændt sin natlampe. Pærens blide lys, ledte mørket på flugt. Aleera svang benene ud over seng og gik ud på gangen, mens hun gned sig i ansigtet med den ene hånd.

Hendes far sad allerede inde i køkkenet og læste i dagens avis. Brendan sad også ved bordet og læste bag på æsken med cornflakes. Aleera snubbede æsken da hun gik forbi og tog den med hen til køkkenbordet.

”Aleera, helt ærligt!” skældte Brendan. ”Kom med den!”

”Du får den om et øjeblik. At jeg får morgenmad er trods alt vigtigere, end at du får læst den tekst for femogtyvende gang.”

Aleera tog en ske frem og stak den i munden. Hun tog en skål fra et af køkkenskabene og hældte cornflakes op i den. Balancerende på skål og pakke, satte hun sig ved køkkenbordet og gav pakken tilbage til Brendan, der hurtigt forsvandt bag den enorme æske, der når alle var der, forsvandt på en uge. Nu tog det længere tid for dem, at tømme den. Hun tog mælken fra bordet og hældte det ned i skålen og gav sig til at spise.

Da hun var færdig satte hun den i vaskemaskinen og gik op på sit værelse for at gøre sig klar. Med en teknik hun havde lært sig selv, kom hun uden problemer ind i blusen, med den brækkede arm, uden at den sad fast. Hun svang tasken op på

skulderen og med sine sko i hånden, gik hun ned af vindeltrappen og ud i entreen. Hendes far stod der allerede, klar til at tage af sted.

”Hvad er der, Aleera?”

”Kan jeg køre med dig? Jeg vil helst ikke starte min første skoledag i fire uger, med at blive gloet på i bussen.”

”Tag den alligevel, tag solbriller på.”

”Jeg vil også køre med dig far!” Brendan kom op ved siden af Aleera, ligeså med en skoletaske.

”Kan vi ikke far? Jeg har jo hverken kørekort og havde jeg, ville jeg alligevel ikke kunne køre. Og Brendan er kun tolv og for ung til at få kørekort.”

”Jeg tror nu godt du kunne køre, selvom du har en brækket arm.”

”Ja, men jeg har intet kørekort. Jeg kan bare ikke køre ind på skolens grund og så parkere foran mr. Barnes, for han ved hvem der har kørekort og hvem der ikke har. Han underviser jo alle på skolen i det.”

”Må vi ikke nok køre med?” bad Brendan.

Dr. Oradea så på dem begge og sukkede.

”Okay, da. Kun denne ene gang fordi Aleera skal i skole igen. Resten af denne uge, skal I tage skolebussen! Forstået?”

Aleera og Brendan nikkede til svar. Med lidt besvær og hjælp fra hendes far, fik Aleera skoene på. Hun måtte huske sig selv på, at lære at binde dem med én hånd.

Hun satte sig ind på bagsædet med Brendan og kiggede ud på de snedækkede huse og haver, der kørte forbi udenfor.

”Jeg sætter Brendan af først, for han er tættest på. Beklager meget, Aleera, men du kommer nok for sent i skole i dag.”

Dr. Oradeas øjne kunne anes i bakspejlet, da han kiggede på Aleera, for at se hendes reaktion, mens han holdte ind til siden, for at sætte Brendan af. Ingen af dem, bemærkede at han sagde farvel til dem. Kun Dr. Oradea løftede en hånd til afsked.

”Det er i orden med mig far. Så slipper jeg for at gå igennem den flok af stirrende, bumsede teenagere.”

”Du er godt nok menneskesky.”

”Nej, jeg vil bare ikke have opmærksomhed.”

”Held og lykke med det, Aleera,” grinede Dr. Oradea. ”Med den historie om hvorfor du blev indlagt på hospitalet i tre uger, skal du nok få en del.”

”Far, skolen har over 1000 elever. Så mange vil ikke kunne vide hvem jeg er!”

”Vent og se.”

Dr. Oradea drejede ind på den næsten tomme parkeringsplads ved Angelhill High School. Det havde ringet ind og alle var til time, undtagen nogen, som skyndte sig over mod indgangen, med sne siddende i hår og på tøj, efter at være blevet vasket i sneen.

”Farvel, far. Tak for turen.”

Hun lænede sig frem og kyssede ham på kinden. Hun steg ud af bilen og vinkede til bilen var uden for skolens område. Så begav hun sig op mod hovedbygningen.

Hun startede med at gå ind på skolens kontor, for at få en seddel på, hvorfor hun kom for sent. Da hun trådte ind, sad en kvinde bag disken, fuldt optaget af nogle papirer.

”Kommet for sent?” spurgte hun, uden at fjerne øjnene fra arket og fortsatte uden at vente på svar. ”Lige et øjeblik, så skal jeg nok få skrevet en seddel. Fortæl mig i stedet, hvorfor du kom for sent.”

”Jeg ville ikke tiltrække for meget opmærksomhed, miss Tempest,” læste Aleera på navneskiltet ved skranken.

”Ikke få opmærksomhed, hvem i al verden er du dog?”

Miss Tempest kiggede op og efter et kort øjeblik, genkendte hun Aleera.

”Aleera Oradea? Skulle du ikke først komme efter juleferien?”

”Jo, men det blev for kedeligt at gå alene hjemme.”

”Og så valgte du at tage i skole?” miss Tempest lød som en der ikke troede sine egne ører. Normalt ville elever helst ikke i skole. ”Hvorfor?”

”Jeg trængte til at være ude blandt folk og så selvfølgelig få lidt lærdom i hovedet.”

”Fornuftigt, Aleera.”

Miss Tempest underskrev det papir som Aleera skulle give til sin lærer, fordi hun kom for sent.

”Værsgo. Ved du hvor din første time foregår?”

”I hallen med mr. Perkins. Så lang tid har jeg trods alt ikke været væk,” smilede Aleera og tog sedlen. Hun skyndte sig væk fra sekretæren og gik hen af de tomme gange. Hun stødte hverken på elever eller lærere.

Aleera stoppede foran dobbeltdøren ind til hallen. Hun kunne høre glade stemmer, sko mod gulvet og en bold der blev kastet rundt. Det lød som om de havde en god time. Aleera pustede al sin luft ud og bad til, at nogen i den tid hun havde været fraværende, havde smurt døren, så den ikke larmede når man åbnede den. Med sin raske hånd tog hun dørhåndtaget og åbnede døren.

Lyden af metal der skrabede mod metal var høj og skærende, så folk stoppede med at kaste bolden rundt og i stedet stirrede

på den sorthårede pige, som kom ind af døren. Flere stak hviskende hovederne sammen, da de genkendte Aleera.

Aleera så væk fra de stirrende blikke og fandt mr. Perkins ved bænkerækken, hvor han sad og styrede dem. Hun skyndte sig over mod ham og knugede sedlen i den ene hånd.

”Ah, miss Oradea,” sagde mr. Perkins og hostede. ”Tilbage fra de døde ser jeg.”

”Det er nu kun hospitalet jeg kommer fra, mr. Perkins,” sagde Aleera som et ubehøvlet svar på hans kommentar.

”Og de har smidt dig ud?”

”Jeg smed snarere mig selv ud, for jeg kunne bare ikke *undvære* en af dine timer,” sagde Aleera med tyk sarkasme i stemmen. Hendes og mr. Perkins forhold, havde aldrig været godt. Især fordi Aleera gjorde sig dårlig til idræt og var elendig på banen.

”Men du kan ikke deltage med den arm ser jeg. Du må bare nøjes med at se på fra bænken her. Sikke meget du vil gå glip af.”

”Ja, sikke meget spændende jeg må undvære at prøve i idræt.”

”Lidt mere sarkasme, miss Oradea og man tror næsten på dig.”

Mr. Perkins rejste sig op og humpede ud til eleverne, og begyndte at uddele ordrer som en general, så eleverne skyndte sig at gå i gang med at spille igen.

Aleera vendte sig op mod bænkerækkerne, der blev forhøjet, jo længere man kom bagud. Hun ville sidde et sted med noget at læne sig op af.

”Aleera?”

En blød og forsigtig stemme kom bagfra hende og Aleera smilede da hun genkendte stemmen. Aidan Rowbottom, selvfølgelig! Hun plejede altid at have idræt med ham.

”Hej Aidan,” sagde Aleera og vendte sig om mod ham. Og der stod han. Høj som altid, med hans pjuskede blonde hår, som hånden, i det øjeblik Aleera vente sig om, var ved at rode op i. Han smilede et drenget smil, som havde fået mange piger på deres årgang, til at sukke af ham. Undtagen Aleera. Men selvom hun ikke ville indrømme det overfor nogen, havde hun i de sidste tre uger inden angrebet, begyndt at se Aidan som sin ven.

”Hej Aleera,” svarede han smilende og tog hænderne om på ryggen. ”Så er du rask igen? Eller næsten rask. Din arm er stadig i gips.”

”Næsten. Udover armen, er der lige et par dybe sår, som mangler at blive helt lægt. Der går måske en uge og de er væk. Armen her, vil tage flere måneder om at blive raske igen.”

”Hvorfor dog det? Da jeg brækkede min arm da jeg var lille, tog det ikke særlig lang tid.”

”Min arm er brækket to steder, derfor tager det længere tid. Det er faktisk noget lort, for nu kan jeg ikke bruge min hånd og kommer ud af træning med den. Og venstre er jeg ikke så god til at bruge, det hele vil blive lettere klodset.”

”Nedern.”

”Ja, ikke?” grinede Aleera. Da latteren forstummede, herskede stilheden mellem dem, kun afbrudt af mr. Perkins råben efter eleverne og lyden af gummisko mod trægulvet.

”Det er dejligt at du er kommet igen, Aleera. Rigtig dejligt. Jeg har sådan savnet lidt spænding i skoletiden og nogen at spise sammen med.”

”Hvorfor har du manglet nogen at spise sammen med, Aidan? Du har da dine andre venner?” spurgte Aleera overrasket.

”Aidan Rowbottom, kom så ned på banen!” mr. Perkins stemme skar gennem luften og ramte Aleera og Aidan ved orkanstød.

”Det skal jeg nok,” råbte Aidan tilbage og vendte sig mod Aleera. ”Det kan vi snakke om senere. Skal vi ikke spise frokost sammen? Du ved, der hvor vi plejede at spise det. Sammen med alle potteplanterne.”

Aleera kunne ikke nå at få et ord indført, for Aidan var allerede ved at tage vejen ned til banen, i fuldt spring over bænkerne; han landede på gulvet og styrtede ud på banen og fik hurtigt fat i bolden. Aleera satte sig på bænken øverst oppe og lænede hovedet bagover, ind mod den kølige mur.

Timen gik hurtigt og snart blæste mr. Perkins i fløjten og sendte alle i bad. Aleera så det som sit signal til at smutte. Hun strakte sig og gik så ned mod den mennesketomme bane, der var dækket af basketbolde. Mr. Perkins kom ind i hallen, med en vogn foran sig og begyndte at samle boldene sammen.

”Aleera, kom herover og hjælp mig med at samle sammen,” bad han.

Aleera bed sig i læben, for at undertrykke sin irritation, over at være sat til at hjælpe ham, og gik rolig over mod ham. Hun samlede en bold op og lagde den ned i vognen. Hun kunne højst bære en af gangen, med sin arm i slynge og mr. Perkins var hurtigere end hende og fik samlet dem alle sammen, mens Aleera var langt bagude.

”Nå, Aleera. Har de så fanget ham der gjorde dette mod dig?” spurgte mr. Perkins med sin raspende stemme.”

”Nej, desværre ikke,” sagde Aleera og fortsatte i sit sind.
Heldigvis. Havde de det, ville de være døde nu.

”Ja, sikken skam. Men pas nu godt på, Aleera, når du skal ud og fjolle dig i byen. Selv unge mennesker som dig, kan komme til skade.”

Aleera blev stående. Fjolle rundt? Det havde hun overhovedet ikke gjort. Hverken i den rigtige fortælling eller i den officielle fortælling, som alle fik fortalt. Hun havde skændtes med sin far, løbet ud i byen og blevet overfaldet. Men mr. Perkins var også en gammel mand og da han var ung, hed det måske det, når man flygtede fra hjemmet. Være ude og fjolle sig. Mage til åndssvagt sprogbrug.